

Winther: Det gjør mig ret ondt, at jeg ved første Behandling af denne Sag maa have opfattet den ærede sidste Taler urigtig. Det ligger maasse mest deri, at det ærede Medlem taler paa en saa stringent juridisk Maade, som for en Lægmand som mig har noget vist ligestrem Frastødende, og at jeg derfor har troet, at der laa noget Andet i det ærede Medlems Ord, end man ved nærmere Overveielse kommer til at se, at der har ligget deri. Jeg erindrer nemlig tydelig, at det ærede Medlem havde en Mængde forffjelligartede Betænklichkeiten ved Sagen, men han endte næsten hver Gang med at sige: Smidlertid troede han dog nok, at man kunde faae det ordnet saaledes, at den Tanke, der havde foresvævet Forslagsstillerne, kunde komme frem. Jeg har altsaa maasse dvælet mere ved og ladet mig mere paavirke af den Form, under hvilken hans Foredrag kom frem, end jeg strax har lagt Mærke til det velvillige Indhold mod Sagen, som laa deri. Det forekommer mig nu, at hans sidste Foredrag vidnede om, at han er velvillig stemt imod Sagen. Ligesom det ærede Medlem sagde, at naar vi lagde saa megen Vægt derpaa, skulde han ikke have noget Stort imod, at der kom en Bestemmelse til, som fremskyndede Anvendelsen paa Valgene af denne Lovbestemmelse, saaledes som han og hans Sidemand havde foreslaaet den, saaledes skal jeg ogsaa dertil sige — og jeg tror, at de øvrige Forslagsstillere ville sige det med mig —, at vi ikke have Noget imod, at § 1 bliver vedtagen i den Form, som han har foreslaaet, naar vi saa faae § 2 saaledes, som vi have ønsket det, men som hans og hans Medforslagsstillers Forslag udelukker. Jeg har saaledes det Haab, at vi sammen med de to ærede Forslagsstillere ville kunne komme til Enighed om Sagen, og jeg maa være meget taknemmelig for den Maade, hvorpaa den ærede Forslagsstiller af det nævnte Endringsforslag har stillet sig. Men dermed ere Banffelighederne jo ikke forbi; der er jo udtalt fra Regeringens Side, at den ikke vil modtage Sagen. Men den ærede Minister vilde dog ikke i Dag stille sig saa bestemt mod Thingets Formand med Hensyn til, hvorvidt Forslaget strider imod Grundloven, og det glæder mig,

at den ærede Minister altsaa maa have fundet at det maasse dog ikke er saa holdbart at forsægte den Mening, han forsægtede ved forrige Behandling i saa Henseende. Smidlertid skal jeg ikke her behandle Spørgsmaalet om Grundlovsstridighed vidtløftigere, men jeg skal dog tillade mig at bemærke imod en Yttring af den ærede Indenrigsminister, som fremkom før, at der var andre af Grundlovens Bestemmelser, med Hensyn til, hvad der fordres for at være valgbar, som ogsaa have været underkastede Forandring eller, rettere sagt, nærmere Bestemmelse ved Lov. Lader os tage en af de vigtigste Bestemmelser i Grundloven om, hvad der fordres for at være valgberettiget; det er den at være uberygtet. „Valgret til Folkethinget har enhver uberygtet Mand“. Nu har allerede Valglovens § 2 givet nærmere Bestemmelse derom, idet den har sagt, at „Ingen kan anses som uberygtet, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening værdærende Handling“; men siden den Tid have vi faaet Loven af 3die April 1868, og deri staar, at den, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening værdærende Handling, under visse Betingelser kan erholde Gresopreisning; men for den, der har erholdt Gresopreisning, bortfalde alle de af Dommen flydende Indskrænkninger i hans Været. Han maa altsaa fra det Dieblit af, da han har faaet Gresopreisning, betragtes som en uberygtet Mand; dette tror jeg ikke, at man kan negte. Nu vil man se, at der her er en Lov, der giver nærmere Bestemmelse først af, hvad der skal forstaaes ved Grundlovens Udtryk, og siden en Lovbestemmelse, der hører den Bestemmelse, der findes i Valgloven angaaende dette Punkt, og man vil bemærke, at det er ved Lov, at denne Bestemmelse er bleven saaledes nærmere bestemt, at en Mand, virkelig et Dieblit kan have været berygtet eller ikke har kunnet være betragtet som uberygtet og derimod ved Lovens Mellemkomst i et senere Dieblit kan betragtes som uberygtet. Dette forekommer mig at være et Præcedens i denne Sag. Nu vil jeg tillade mig at bemærke, at den Gang nærværende Sag blev behandlet i Grundloven, gjorde netop den da-